

Трийсета глава

На единайсетия ден от пристигането ни в Ранкодом в сградата, където работеше групата мъже и жени, които правеха чертежи, се събра голямо множество. Това бяха всички възрастни мъже и жени, дошли с мен и жупана през вратата на рая.

В сградата имаше една много голяма стая с много места за сядане. Винко Станс ни обясни къде се намира стаята и ни покани да отидем там. Запътихме се към голямата стая през множество коридори и стълби. Всички се възхищавахме на строителните умения на жителите на Ранкодом, които проличаваха изключително добре в тази голяма сграда. Ранкодом не беше много голямо село, но в него имаше чудесни сгради, много от които бяха високи на няколко ката. Ние никога преди това не бяхме виждали толкова високи сгради, дори и онези от нас, които бяха ходили в големи градове, не можеха да се похвалят да са виждали такова нещо. Сградата, в която се намирахме, беше на двайсет и пет ката и до по-горните катове се стигаше с големи подвижни стаи, които се качваха нагоре или слизаха надолу в зависимост от нареждането, което им даваха хората, които влизаха в тях. С една такава подвижна стая накрая се изкачихме на осмия кат, където беше голямата стая, в която се събрахме, за да обсъдим чертежите на новото си село.

По стените на голямата стая бяха поставени множество чертежи на къщи и други сгради, които щяхме да построим в новото си село. В средата на стената, която се намираше точно срещу вратата, се намираше най-големият чертеж – на цялото село. Аз направо се

захласнах, като видях този чертеж с толкова много подробности. Оказа се, че това е огромна светеща плоча и в малки четвъртити прозорчета около чертежа се виждаха различни изгледи към новото ни село, сякаш то вече беше построено и можехме да го видим като жива картина.

Винко Станс ни помоли да седнем и всички заехме местата за сядане в голямата стая, с лице към огромната светеща плоча. Всички се възхищавахме от това, което виждахме.

След като всички бяхме седнали и се успокоихме, в голямата стая настъпи тишина. Един мъж от групата мъже и жени, които правят чертежи, се изправи пред нас и започна да говори. Винко Станс веднага започна да предава думите му на нашия език и то с такава лекота, че в един миг престанахме да чуваме човека, който говореше пред нас, а чувахме думите му в главите си. Стори ми се дори, че Винко Станс вече не си отваря устата, но вниманието ми беше толкова заето с чертежите и това, което обясняваше мъжът пред нас, че скоро забравих за Винко Станс.

Мъжът показва на светещата плоча поотделно всяка къща и семейството, на което се падаше къщата, трябваше да каже, дали одобрява разположението и дали има някакви забележки или допълнителни желаниа за промени. Забележките, които бяха направени от някои семейства, веднага бяха обсъдени от групата мъже и жени, които правят чертежи. В онези случаи, когато наистина забележките бяха правилни, някой мъж или жена от групата, която прави чертежи, се приближаваше до светещата плоча и мигновено извършваше поправка на чертежа, която отговаряше на направената забележка. Никой не остана недоволен, защото след като кажеше какво иска, виждаше как думите му се превръщат в

чертеж!

След като обсъдихме множеството къщи, които щяха да бъдат построени в новото ни село, пристъпихме към обсъждане на общите сгради. В центъра на селото щяха да се намират много такива сгради. Това бяха сградата да жупанството, на общината, на училището и няколко други сгради. Най-важна за мен беше църквата и тя наистина изглеждаше така, както си я представях, сякаш мъжете и жените, които бяха направили чертежа, бяха живели дълго в нашия стар свят. Всичко, което трябваше да има в църквата, до най-малки подробности беше спазено. Аз не бях имал никакви изисквания преди това и бях изненадан от това, което виждах. Казах на Винко Станс, че по-добър чертеж на църква нямаше да се направи, дори и предварително да бях описал на мъжете и жените, които правят чертежи, как трябва да изглежда църквата.

Винко Станс ми обясни, че докато бил в нашия свят, обходил много градове и села и запазил много картини в светещата си плоча. Благодарение на тези картини мъжете и жените, които правят чертежи, могли да се запознаят и с най-малките подробности, свързани с нашите църкви. Винко Станс се приближи до светещата плоча и с няколко докосвания в долната ѝ част успя да ми покаже картини на няколко познати ми църкви и ги нареди така, че да се виждат до живата картина на новата църква. Приликата беше поразителна. Благодарих на Винко Станс и на групата мъже и жени, които правят чертежи, за това, че бяха уважили вярата ни в Бог.

Винко Станс каза:

- Ние не само уважаваме вашата вяра в Бог. Ние я споделяме.

Тогава той докосна светещата плоча и на нея пак се

видя чертежът на цялото ни ново село. Извън него, но не много далеч, се намираше манастирът. Винко Станс докосна светещата плоча и чертежът се премести така, че манастирът застана в средата на светещата плоча. След това, отстрани на чертежа се появи живата картина на манастира, сякаш беше построен. Тя се движеше така, че можех да разгледам манастира от всички страни. Винко Станс дори ми го показа как ще изглежда отвътре. Всичко това, което видях, ме изпълни с голяма радост и аз благодарих на глас на Бога, че ще имаме ново село с църква и манастир. А те бяха най-красивите, които бях виждал през живота си.

След като обсъждането на чертежите на новото ни село завърши, Винко Станс помоли мен, жупана и старейшините да останем в голямата стая, а останалите хора можеха да си тръгват. Трябваше да обсъдим подробностите, свързани със самото построяване на селото.

Винко Станс каза, че работата за подготовка на построяването е не по-малко от самото построяване. Той посочи на чертежа всички пътища и улици, мелниците за смет и няколко сгради, които щяха да събират силата на слънцето, за да я използват по време на построяване на селото. Много от сечивата в Ранкодом използваха силата на слънцето и вятъра, затова на мястото на новото село трябваше да има откъде да я вземат.

Някои от сечивата имаха светещи плочи, които събираха и сила от слънцето, и можеха да работят самостоятелно. Такива бяха и самоходните талиги. Затова отначало на мястото щяха да се използват самоходни талиги и самостоятелни сечива, за да се подготвят пътищата, улиците и другите важни сгради за започване на строителството.

В голямата стая дойдоха още мъже и жени, които щяха да ръководят построяването на новото ни село. Много от тях щяха отблизо да следят, дали се спазват чертежите, дали строежът е качествен и дали различни сечива, които се вграждат в къщите в Ранкодом, се поставят правилно в новите ни къщи.

Обсъждането на чертежа на новото ни село и построяването му продължи много дълго, защото имаше да се обяснят и решат много неща. Накрая Винко Станс и жупанът се договориха подготовката за построяването да започне още на следващия ден, като в работите щяха да участват и много от нашите мъже.

На следващия ден щяхме да се съберем отново в тази голяма стая, за да чуят мъжете, които ще участват в работите, как се използват много от сечивата и за какво трябва да внимават, за да не се наранят, защото тези сечива бяха с голяма сила, която вземаха от слънцето.

